

Enflasyon ve hayat pahalılığına karşı
MESS taslakları güncellensin!
Fabrikalar greve hazırlansın! Sayfa: 5

Fabrikalardan Haberler:

Dilovası Systemair, Tuzla Chen Solar, OPPO, Bursa Tofaş, Oyak Renault fabrikalarından, Çerkezköy Adkoturk grevinden, Tuzla Sedef Tersanesi'nden, Gebze ve Çorlu'dan metal işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3-4

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Kasım 2021 / Sayı: 146 Fiyat: 1 TL

HAK VERİLMEZ ALINIR!

Pankartlara, bayraklara, dağa, taşa "hak verilmez alınır!" yazmanın zamanı

Kasım'da mecliste bütçe tartışmaları... Aralık'ta asgari ücret pazarlıkları... İki perdeli tiyatro. Başı da sonu da belli. 3600 ek gösterge bu yılın bütçesinde yok. EYT'lilerde bilmem kaçınıcı kez Erdoğan talimat verdi ama yine somut bir adım yok. Seçime kadar beklentileri yükseltmek derdinde. Asgari ücrette de en fazla pansuman yaparlar. Gerçek enflasyonun yüzde 44 olduğu yerde TÜİK yüzde 19 resmi enflasyon açıklarken yapacakları zam oranının işçinin kaybını dahi karşılamayacağı belli.

İktidardakilerin işçinin emekçinin derdine derman olmak gibi bir dertleri yok. Niyetleri olsa Demirören'den 750 milyon dolar kredi borcunu tahsil ederler, patronların vergi borçlarını silmekten vazgeçerler, devlet bütçesinden müteahhitlerin kasasına giden hortumu keserler. Yabancı sermayeye, gelin burada işçi çok ucuz diye reklam kampanyası yapmazlar.

Erdoğan esiyor gürlüyor ama patronlara hiç dokunmuyor! Patronlar dokunsanız ağlayacak haldeler. İstanbul Sanayi Odası Başkanı bir demec vermiş dokunmadan ağlamış: "Huzur ve sadakatle çalıştırdığımız işçiyi aramıza enf-

lasyon girebiliyor. Son günlerde sanayicinin çok kazandığı ve bu kazancı da çalışanla paylaşması gerektiğine dair bir söylem dolaşiyor. Bu söylem çok tehlikeli." Patronlar biliyor, Erdoğan zengini sever... Zengin halinden anlar.

Erdoğan ve iktidarı, ekonomide pansumanla, din ve inanç sömürüsüyle, hamasetle oy peşinde. Yıllarca halktan alıp patronları ve yandaşlarını besledi ve hâlâ halktan kendisine sadakat beklemekte. Sınıf mücadelesinin yükselmesi en büyük korkuları. Bu yüzden tüm söylem ve eylemleriyle kardeş kavgasını körüklemekte. Oysa kardeş kavgasını önlemenin tek yolu sınıf mücadelesini yükseltmekte.

Patronlar da Erdoğan gibi işçiden emekçiden sadakat beklemeye yüzüzlüğünde. İşçi emekçi için ise artık bıçak kemiğe. Yaraların pansumanla kapanacak durumu yok. Kimenin iktidarın vaatlerine kanacak da patronların timsah gözyaşlarına acıyacak da hali yok. "Çalıştırdığımız işçiyi aramıza enflasyon girdi" diyen İSO başkanını korkutan dalga dipten yüzeye çıkıyor. Direnişlerden grevlerden yükselen sloganlar arşa çıkıyor: İşçiler açken patronlara huzur yok! Patronların iktidarı için de öyle...

TÜSİAD'ı, MÜSİAD'ı TOBB'u hepsi bir yandan ağlıyor bir yandan da muhalefete mesaj verip Erdoğan'a aba altından sopa göstermeyi ihmal etmiyorlar. Kılıçdaroğlu da 29 Ekim filmi yayınlıyor. Vehbi Koç'un Ankara ahalisinin çatılarından kiremitleri ucuza toplayıp meclisi kazıklayarak zengin olma hikayesini milli kahramanlık olarak pazarlayıp selamını çağırıyor. Değil mi ki onlar da zengini sevenlerden, zengin halinden anlayanlardır... Hem çalışıyorlar hem de minnet bekliyorlar.

İşçi ve emekçinin, patronlardan, patronların iktidarından ve dahası patronların muhalefetinden de bekleyeceği bir şey yoktur. İşçiden emekçiden patronlara da patron partilerine de sadakat beklemeyin boşuna. İşçi emekçi çoluğuna çocuğuna, ailesine, komşusuna, birlikte çalıştığı iş arkadaşına sadakat gösterecek! Sınıfını bilecek sınıfına sahip çıkacak. Sömürücüler, parababaları, asalaklar sizden bir şey bekleyen sizin gibi olsun! Pankartlara, bayraklara, dağa, taşa "Hak verilmez alınır!" yazmanın zamanıdır. Hakkımızı söke söke alacağız! Direnişse direniş! İşgalse işgal! Grevse grev! Siyasetse siyaset: Sınıf siyaseti!

Dilovası Systemair'den bir işçi

Sosyalizmin duvarlarını öreceğiz!

Selam olsun bütün emekçi ve işçi kardeşlerime. Gebze Dilovası İMES'te sendika mücadelesi veren Systemair fabrikasında çalışıyorum. Devletin ikiyüzlü politikalarından beslenen patron sendikal yetkiye itiraz sürecinde. İçerde çalışan bütün sendika üyesi çalışanları süreç bitene kadar yok etmeye, devletin verdiği imkanlarla atmaya devam ediyor. Sosyal devlet olduğunu iddia eden devlet sendika mücadelesi veren fabrikalara köstek olmaya devam ediyor. Bitmek bilmeyen mahkeme süreçlerinde yeterli sayıyı bulan işçiler kırılıyor ya da yoğun baskıya maruz kalan işçiler süreç bitene kadar basit bir tutanakla bile temizleniyor. Biz işçiler bu süreçte bütünlüğümü zü her kaybettiğimizde patron bizden bir adım öne geçiyor. Bu kaderi yaşayan onlarca fabrika var ama çözüm belli: işgal, grev ve direniş. Daha sendikal süreçte kaçmak ya da daha iyi fabrika bulmak çözüm değil. İşçiyi sömüren her patronun karşısında dimdik durmak ve birliği bozmamak çözüm. Biz birlik olduğumuzda kazanıyoruz. Bunun birçok örne-

ği var. Biz de bu örneklerden biri olmak için sonuna kadar devam edeceğiz, hakkımızı alana kadar vazgeçmeyeceğiz. Bütün her şeyin işçiyi fatura edildiği, saatlerce mesai yapmamıza rağmen borçtan kurtulamadığımız sistemde önce sendikalaşarak sonra da devrimle hakkımız olanı alacağız buna inancım tam. Bunları ancak örgütlü olarak başarabiliriz. Buna fabrikamızda başladık meydanlarda da devam edeceğiz. Bizi enflasyonla ve vergilerle zincirleyen, yoksulluğa mahkûm edenlerin yalan sözlerine kanmadan, göstermelik zamlara kanmadan hakkımızı alana kadar durmayacağız.

*Lenin'in, Marx'ın,
Trotsky'ın, Che'nin açtığı yolda,
biz de Türkiye'de işçiyi hâkim
kılacağız,
Yıkılan sosyalizm duvarlarını
tekrar öreceğiz, bizi sömüren
patronlara karşı öreceğiz,
İşçinin terinden beslenen
siyasetçilere karşı öreceğiz,
Gölgesi olmayan ağacı kesen
kapitalizme karşı öreceğiz,
Bütün dünyanın rengi, teni,
inancı farklı ama kaderi aynı
işçileri ve emekçileri olarak,
Yumruğumuzu kaldıracacağız,
gerekirse kanımızı dökeceğiz ama
zaferi elde edene kadar sosyaliz-
min duvarlarını öreceğiz!*

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Patronun baskısı da yalan vaatleri de örgütlenmemizin önünde duramaz!

Merhaba yoldaşlar Ben Gebze'de bir telefon fabrikasında çalışıyorum. Geçtiğimiz hafta üretim müdürünün bir toplantıda, fabrikaya yeni giren insanların sendika istemesinin önüne geçmek için evlilik parası, çocuk yardımı ve özel sağlık sigortası haklarını getirmeyi planladığını duyduk. Daha sonra işçilerle yapılan bir toplantıda normalde böyle hakları sendikal yerler tanıyor ancak biz sendikaya ihtiyaç duymadan size bu hakları tanıyoruz şeklinde konuşarak, insanların örgütlenmesinin önünü kesmek istediler. Bir yandan da daha önce yaptıkları toplantılarda içeride sendika örgütlemeye çalışanların maaşlarından kesintiler yapılacağını, hatta işten atılmaları olabileceğini belirterek işçileri tehdit etmişlerdi. Gebze sendikal örgütlenmenin yoğun olduğu, direnerek, greve giderek patronları sendikayı kabul etmeye zorlayan işçilerin haberlerini hepimizin sevinçle, heyecanla takip ettiği bir yer. Patronların da bunların farkında olduğunu ve sendikanın s'isini duysalar korkudan tir tir titrediklerini biliyoruz. Bizim fabrikamızda yapmaya çalıştıkları da aslında en baştan itibaren hem maaş kesintisi, işten atma tehditleriyle korku yaymak, hem de biz size sendikanın tanıyacağı hakları tanırsanız diyerek sendikayı engellemek.

Ancak biz gayet iyi biliyoruz ki sendikal olmak yalnızca maaşlarımızda artış olması ve sosyal haklarımızı kazanmamızdan ibaret değil. Bugün sendika korkusuyla verilen hakların, yapılan zamların sendika "tehdidi" ortadan kalktığı zaman bir anda geri çekildiğini pek çok örnekte görüyoruz. Biz patronların eline bakmak değil, sendikal olmak, örgütlenmek ve kendi haklarımızı kendimiz savunmak istiyoruz. Örgütlülüğümüzü her gün geliştirdiğimiz, birliğimizi pekiştirdiğimiz bir fabrikada çalışmak istiyoruz. Patronun bizi aşağılamasına, baskı uygulamasına, dün verdiği hakları bugün geri çekmekle bizi tehdit etmesine karşı sendikamızla birlikte mücadele etmek istiyoruz. Bu yüzden fabrikamızda örgütleniyoruz.

Ama mücadelemiz yalnızca bununla da sınırlı değil. Bizim fabrikamızda sendikamızı örgüt-

lememiz, daha sonra bu örgütlülüğünü ileriye taşımamız demek aslında işçi sınıfının bir mevzi daha kazanması demek. Nasıl ki Mitsuba işçilerinin, Bel Karper işçilerinin zaferlerini kendi zaferimiz olarak gördüysek, biz kazandığımızda bu zaferin bütün işçi sınıfının zaferi olacağına bilinciyile de mücadele ediyoruz. Bizim amacımız sadece kendi fabrikamızda, kendi patronumuzu mağlup etmek değil, golü hepimizi açlığa, yoksulluğa mahkûm eden kapitalist sistemin kalesine atmak. Hepimizi sömüren bu düzeni tarihin çöplüğüne süpürmek. Yaşasın örgütlü mücadele, yaşasın işçilerin birliği! Grevdeki, direnişteki bütün sınıf kardeşlerimi, yoldaşlarımı selamlıyorum!

Tuzla OPPO fabrikasından bir işçi

Çare rekabette değil birlik olmakta!

Merhaba arkadaşlar, ben Tuzla OPPO fabrikasında çalışmaktayım. Geçen Mart ayında Türk-Metal Sendikası'na üye olmuştuk ancak yetkiye itiraz edilmişti. Resmi olarak yetki davası sonuçlanmasa da bir sendika baş temsilcisi atandı ve şube başkanı fabrikada bir toplantı gerçekleştirdi. Sendikaya üye olmayan işçiler de vardı ve sordukları ilk soru "Üye olursam işten atılır mıyım?" soruydu. İşçiler bu soruyu kanunu ya da sendikayı bilmediklerinden değil aksine patronları çok iyi tanıdıklarından sordular. Bu ülkede anayasal hakkını kullanarak sendikaya üye olan işçilerin işten atıldığını, yıllar süren yetki davalarıyla işçileri yıldırma çabalarını, patronların yasayı çiğnediklerini sayısız kere gördük. Ama gördüğümüz bir şey daha var; o da işçilerin birlik oldukları zaman hak-

kını söke söke aldığıdır. Bizimle benzer süreçleri yaşayan, yakın zamanda zaferle sonuçlanan Xiaomi, Bel Karper grevi ve Cargill direnişi en güzel örneğidir.

Arkadaşlar, sendikaya üye olduk üstümüze düşeni yaptık bitti diye düşünmemeliyiz. İşimiz asıl şimdi başlıyor. Sorunlarımızın çözülmediğini hatta çözmek için formaliteden bile uğraşmadıklarını biliyoruz. Yakın zamanda sözleşme dönemine gireceğiz. İyi bir sözleşme imzalamak, insanca şartlarda çalışmak istiyorsak tek çaremiz birlik olmak. Fabrika içinde bant ayrımı, eski işçi-yeni işçi ayrımı yapılmasına müsaade etmeyelim. Rekabet edince değil ancak birlik olunca istediklerimizi alabiliriz! Patronlar işçinin karşısında her şeyiyle örgütlü, bizim çaremiz de örgütlü bir işçi sınıfıdır!

Gebze'den bir metal işçisi

Korkunun ecele faydası yok

Merhaba dostlar. Ben Gebze'de güneş paneli üreten bir fabrikada işçiyim. Patronumuz doların zirve yaptığı şu günlerde, bizler enflasyon ile boğuşurken kendisi zenginliğine zenginlik katan bir konumda. Hepimizin bildiği gibi eğer bir işçi sendikasız, düşük ücretli bir yerde çalışıyorsa ailesini geçindirmek için başvurduğu ilk şey kredi kartı edinmek oluyor. İşte bizim fabrikamızda birçok işçi arkadaşımız bu yola başvuruyor. Haliyle kredi kartı borçları zamanında ödenmeyince bir de faizlerle boğuşuyoruz. Patron servetine servet katarken bizim de maaşımızı zamanında almamız gerekir. Ama patron maaşlarımızı zamanında vermek yerine doların yükselmesini fırsat bilerek maaşlarımızı kur içinde çalıştırıp ek kâr sağlıyor. İşçilerin alın teriyle böyle ucuz oyunlara girmesi gerçekten gülünç.

Bu gülünçlüğüne bir yenisini daha ekledi patronumuz. İşçilerin çocuklarına fabrikanın bahçesinde bir eğlence organize etti. Sanki fabrikada her şey yolundaymış gibi, işçiler çok mutluymuş gibi sıra çocuklarına gelmiş! Patronun neden böyle bir şey organize ettiğini anlamak zor değil. Biz işçilerin huzursuz olduğunu ve kendi sendikamızda örgütlenmediğimizi kendisi de sezmiş olduğu için bu ucuz oyunlara devam ediyor. Ama gelin görün ki bizlerin fabrika bahçesinde yalandan yere şirket ve işçilerin bir aile olduğu gibi palavraları yutmayacağımızı anladığı için yılbaşına kadar enflasyona karşı 500 lira ek ödeme vermeye karar verdi. İşte patronların sendikanın baş harfini bile duyması, sezmesi kendilerine böyle kararlar aldırabiliyor. Fakat korkunun ecele faydası yok, ne 500 lira ek ödeme geçim sorunumuzu çözer ne de fabrika bahçesinde düzenlenen oyunlar. Biz kararlıyız çünkü bu düzende ve bu devirde sendikamız her işçi enflasyon ve vergi ikilisinin altında ezilmeye mecburdur.

Patronlar nasıl önlemler alırsa alsın artık korkunun ecele faydası yok. Biz işçiler için artık sendikalarımızda örgütlenmek bizler için bir basit bir tercih değil hayatta kalmak için elimizde olan tek yoldur. Patronların vicdanına değil toplu iş sözleşmesine ihtiyacımız var. Bu gerçek ile şimdilik biz yarınca patronumuz yüz yüze kalacak.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Ortadoğu Halklarına Barış! Sermaye Sınıfına Karşı Savaş!

Merhaba Yoldaşlar, son 5 ay içerisinde fabrikada 3 farklı üretim müdürü ile çalıştık. Bunlardan iki tanesi işten atıldı. Bir tane kalite müdürü de istifaya zorlandı ve istifa etti. Buna karşılık, işçiler olarak işten atılma konusunda bir tane bile kötü tecrübemiz yok. Bu süre zarfında bazı arkadaşlarımıza sendika üyeliklerini iptal etmeleri karşılığında daha iyi pozisyonlar ve maaşlar teklif edildi. Fakat arkadaşlarımız teklifleri geri çevirdi çünkü müdürlerin başından geçenin bize öğrettiği bir şey oldu. Müdür dahi olsan işten atılman patronun ağzından çıkacak iki kelimeye bakıyor ve hiçbir şey örgütlülüğümüzden gelen gücümüzün yerini dolduramıyor.

Hayat pahalılığının gün geçtikçe arttığını hissetmemek mümkün değil. Dahası üretici fiyat endeksi ile tüketici fiyatları arasındaki fark, zamların devamının geleceğini gösteriyor. Düşük faiz kararının

etkisinin bize mutlaka hayat pahalılığı olarak dönüşü olacak. Bütün bunlara gelir vergisi kesintilerini de ekleyince kredi kartı borçlarımız her ay artıyor. Böyle bir ortamda hükümet parayı har vurup harman savuruyor. Arap dünyası üzerinde hakimiyet kurmak, petrolle ulaşmak, sermayeye yeni pazarlar bulmak amacıyla orduyu oraya buraya yolluyor. Birbirine uyumsuz olan F-35 ve S400'leri alarak 4 milyar doları çöpe atıyor. Şimdi

2 yıllık Irak-Suriye tezkeresi mecliste onaylandı. Sermaye sınıfı ve onun onursuz politikacıları savaşın yükünü sınır güvenliği gerekçesiyle bir daha işçilerin, emekçilerin, yoksulların sırtına maddi manevi yüklemeye çalışacak. Ama bu savaş bizim savaşımız değil. İşçi sınıfının düşmanı sermaye sınıfıdır, emperyalizmdir, onun ordusu NATO'dur. Ortadoğu halklarına barış! Sermaye sınıfına karşı savaş!

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Yükselen enflasyon ve dövize karşı MESS sözleşmesi yeniden düzenlenmelidir!

OYAK Renault yönetimi dünya üzerindeki otomotiv sektörünü etkileyen elektronik bileşenlerin tedarik sorunu nedeniyle üretimde duruşların yaşanacağını, maaşların %76 üzerinden yatacağını açıkladı. Her defasında maaşların %76'ya düşürülmesine karşıyız diyen ve

hiçbir şekilde kabul etmeyeceklerini söyleyen Türk Metal sendikası temsilcileri yönetimle anlaşma yaptıklarını açıkladı. Pandemi sürecinde bile ihracatta rekor kıran OYAK Renault doların artışıyla birlikte kârına kâr kattı. Pandemi sürecinde canımız pahasına gece

gündüz demeden mesaiye kalarak çalıştık. Yaşanan tedarik sorunun sorumlusu biz değiliz! Artan pahalılık, yükselen enflasyon ve döviz karşısında eriyen ücretlerin telafisi için MESS sözleşmesindeki zam talebi güncellenip yükseltilmelidir. Sözleşme taslağı açıklanırken zam talebi anketlerde belirttiğimiz zam talebinin altındaydı. Üstelik o gün dolar 7 lira civarındayken, şimdilerde ücret zamları görüşülmeden dolar 9,5 TL oldu. Bu kaybın zam talebine eklenmesi gerekir. Türk Metal MESS taslağını revize etmek zorundadır. Türk Metal şu anki taslağın hepsini alsa bile bu kazanım sayılamaz. İşçi maaşları eridikçe eridi.

Çorlu'dan bir alüminyum işçisi

Yılbaşını beklemeyelim!!

Her gün yeni zamlarla güne başlıyoruz. Fabrikadan aldığımız maaş ve yaptığımız fazla mesailer gelen zamların karşısında daha fazla erimeye başladı. Eve yemek götürmek için her gün 12 saat çalışmak da artık yetmiyor. Hasta olduğumuzda bile maaşımız eksilmesin diye çalışmaya gidiyoruz.

Zamların karşısında tek umudumuz yılbaşında fabrikanın bize yapacağı zam oldu. Zammı beklemek istemeyen arkadaşlarımız şimdiden yeni iş aramaya başladılar. İş aramayıp gelecek zammı bekleyen arkadaşlarımız ise umutla yılbaşında maaşlarının iyi bir noktada düzeleceğini düşünüyorlar. Ama yılbaşın-

da da patronun bize yapacağı zam asgari ücretin üzerine 50 lira 100 lira olur. Gelgelelim temel ihtiyaçlara gelen zamların karşısında, yılbaşında gelen maaş zammı ile gene paramız pula dönecek. Gelen zamlara karşı maaşımızın düzelmesi

için yılbaşını beklemeyelim. Bugün gelen zamlara karşı bugün mücadele edelim. Patron bize ne verecek diye beklemeyelim. Hakkımız olanı yarın değil, bugün alalım. Hakkımızı almak için hep beraber sendikalaşarak mücadele edelim.

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

Krize ve sömürüye karşı mücadele etmeliyiz!

2021 toplu iş sözleşmesi taslağı hazırlarken metal işçilerinin istekleri, talepleri umursanmadı. İlk iki oturumda alınan kararlar ilerisi için hiç ümit vermiyor. Patronlar pandemiden ve işçi maaşlarının yüksek olduğundan şikayet ediyorlar. Çalışırken Avrupa standardını isteyen patronlar, söz konusu ücretlere geldiğinde Afrika usulü kölelik istiyor. Pandemi döneminde ihracat ve ciro rekorları kıran otomotiv patronları açlık sınırı altında bir ücret vermek istiyor. Ülkemizde ağırlaşan ekonomik kriz şartlarında sendika temsilcileri bizim yanımızda olacaklarına tam tersini yapıyorlar. Patronların temsilcisi mi işçilerin temsilcisi mi belli değil! Pandemi nedeniyle işçi çıkartılabilir, dünyada kriz var vs. gibi şeyler söyleyerek

işçilerin beklentisini azaltmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Hem patronlar hem sendikacıların korkması gerekiyor, çünkü işçinin artık kaybedeceği fazla bir şeyi kalmadı. 2015 yılındaki metal fırtına olabilir. Bu sefer ülkemizdeki tüm işçi sınıfını arkasına alarak gelecektir. İşçi sınıfının diğer sorunları esnek çalışma, yüksek vergi ve taşerona karşı mücadele etmeliyiz. Ücretler konusunda taviz verilmemeli, kod 29, ücretsiz izinler kalkmalıdır. Bu yalnızca bizlerin değil çocuklarımızın geleceği için baskılardan, korkulardan sıyrılıp bütün işçiler birlik olmalı taleplerimizi kazanana kadar mücadele etmeliyiz.

Tuzla Sedef Tersanesi'nden bir işçi

İnsanca bir ücret için birlik olmalıyız!

Merhaba ben Tuzla'da bulunan Sedef tersanesinde çalışıyorum, aslında söylenecek çok şey var ama şu sıralar bildiğiniz üzere ülkemizde çok ciddi anlamda ekonomik sıkıntılar çekiyoruz. Tersane işçileri de ağır işte çalışmalarına rağmen aldıkları maaşlarla ay sonunu getiremiyorlar. Gemide en tehlikeli işi yaptığımı size söyleyebilirim ama aldığım maaş çok az ve bunu patrona söylediğimde patron her seferinde önümüzdeki ay deyip bizi böyle kandırmaya çalışıyor. Geçtiğimiz yıl aldığımız zamdan farklı bir şey beklemiyoruz. Aldığımız maaşlar yetmiyor ve geçimi sağlayamıyoruz. En zor işi yapan bizleriz ama başta tersane patronu olmak üzere, taşeron firma patronlarıyla karlarına kar katıyorlar. Ama biz işçilere gelince açlık ücretini fazla görüyorlar, hangi şartlar altında çalıştığımızı anlatmıyorum bile. Yeni dönem ki zam artışını patron bize ne verecek diye beklersek bir şey de alamayız. Biz tersane işçileri birleşmeli sesimizi duyurmalı yaptığımız işin karşılığını almalıyız, artık bizler örgütlenmeliyiz. Sendikalı olup birlikte mücadele etmek varken, tek tek niye eziliyoruz?

Cargill ve Bel Karper'de art arda gelen kazanımlar: Grev çadırlarında zafer havası!

Tek Gıda-İş'te örgütlendikleri için işten atılan Cargill işçileri direnişlerinin 1280. gününde (18 Ekim) işletmede sendikal yetki için gerekli çoğunluğu elde ettiklerini direniş çadırlarında yaptıkları basın açıklamasıyla duyurdular. Sendikal yetki tespitinin yapılması ile mücadele yeni bir düzeye taşındı ve işçiler, yağmur, kar, fırtına dolu dört kış mevsimi geçiren direniş çadırlarını kendi elleriyle kaldırdılar. İşe iade davalarını kazanan, sendikal tazminat kararlarıyla mahkeme nezdinde haklılıkları tescil olan Cargill işçileri, sendikal yetkiyle birlikte işe geri dönüş taleplerini toplu iş sözleşmesi masasına taşıyacak. Hemen bir gün sonra bir diğer müjdeli haber Çorlu'daki Bel Karper grev çadırından geldi. Yıllarca süren sendikal örgütlenme mücadelesi, işten atmalara karşı önce direnişe dönüşmüş nihayet grevle taçlanmıştı. Grevin 156. gününde şirket ve sendikaların Ankara'da Çalışma Bakanlığı arabuluculuğunda yaptığı görüşmeden anlaşma çıktı. Atılan işçilerin geri alınmasını kabul eden Bel Karper yönetimi Tek Gıda-İş sendikasının sözleşme taslağı uze-

rinden TİS masasına oturacak.

Indomie Adkoturk işçileri de zafer coşkusuna ortak oldu

Art arda gelen kazanım haberleri ve zafer havası Çerkezköy'de sürmekte olan Indomie Adkoturk grevinde de yankı buldu. Çerkezköy'den Çorlu'ya gelen işçiler Bel Karper'deki zafer coşkusuna ortak oldular ve sosyal medya paylaşımlarıyla zafer havasını hem Çerkezköy'deki grev çadırına hem de fabrikanın içine ulaştırdılar. Bel Karper grevinin kazanımı elbette ki işçiyi güven verirken patron tarafından korku ve tedirginliği artırıyor. Zira bugüne kadar Indomie Adkoturk patronu sürekli "Bel Karper'de sendika giremedi siz mi buraya sendika sokacaksınız?" diyerek kibirli bir tutumla işçileri korkutmaya ve yıldırma çabı yapıyordu. Karaman'da Döhler grevinin kırılması patronlara umut vermiş, grevin polis zoruyla kırılmasında rol oynayan avukatlar, paralar dökülerek yine grev kırıcılık yapımları için Tekirdağ'a getirilmişti. Şimdi rüzgâr terse dönmüştür. Tamamen işçiden yana esmektedir.

Müjdeli haberlerin verildiği anlar-

da, Devrimci İşçi Partisi de işçilerin yanındaydı. Her zaman söylediğimiz gibi bu mücadeleler basitçe bir sendikal hak arayışı değil. Bu mücadelelerin anlamı tek tek fabrikalarda da sınırlı değil. Her iki direniş de bu ülkede istibdad rejimi tarafından, açlık sınırında ve kölelik koşullarında çalışmaya zorlanan, emperyalist ve yerli sermayeye ucuz ve örgütsüz işgücü cenneti olarak sunulmak istenen Türkiye işçi sınıfının uyanışını simgeliyor. İşçiler sadece haklı ve onurlu bir mücadeleyle tarihe not düşmekle kalmıyor. Zaferin yolunu da gösteriyorlar. Mücadelesinin bilincinde olan ve sonuna kadar arkasında duran işçiler söz konusu. Cargill'de kıdem ve ihbar tazminatlarını alan, üstüne mahkemeye şirkete sendikal tazminat da ödeten işçiler, başka bir işe girip hayatlarına devam etmeyi değil, sendikal bir şekilde işe dönmek için direnişe devam etmeyi seçtiler. Çünkü başka bir işte daha yüksek bir ücretle işe girseler dahi bu düzen değişmedikçe her an işten atılabilir, haklarından olabilirlerdi. "Çocuklar iyi yaşasın diye babalar direniyor" diyerek yola çıktılar ve çocuklarına onurlu bir gelecek bırakmanın tek yolunun örgütlü mücadele olduğunu herkese gösterdiler.

Bel Karper işçileri de grev çadırında her gelen günü "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız" sloganlarıyla karşılıyordu. Baskılara boyun eğmediler. Grev kırıcılığına geçit vermediler. Ne Jandarma'nın kesmeye çalıştığı 12 bin liralık cezalar ne de gece yarısı grev çadırının etra-

finda sıkılan kurşunlar onları yıldırıyor. Indomie Adkoturk işçileriyle birlikte Tekirdağ Valiliğinin merdivenlerinde, polislin "süpür" talimatıyla saldırıya uğradılar, gözaltına alındılar ama o saldırıda bile kazanan taraf direnenler oldu ve seslerini tüm Türkiye'ye duyurdular.

Grev fonunun önemi

Direnen işçiler uzun yıllar boyu sadece direniş alanlarındaki baskılarla değil sosyal hayatta da maddi manevi pek çok sorunla baş ediyor. Tek Gıda-İş sendikasının süresiz olarak mücadele başarıya ulaşmaya kadar direnişçi ve grevci işçilere geçinmeleri için en az asgari ücret kadar maddi destekte bulunması, örgütlü fabrikaların gıda istihkaklarını direnişçilerle ve grevcilerle paylaşması, sınıf dostlarının dayanışması bu direnişlerde ve grevlerde işçilerin sırtlandığı yükün paylaşılması anlamına geliyor. Böylece bedeller ne kadar ağır olursa olsun zaferin yolu açılıyor. Sınıf mücadelecisi sendikacılıkta sendika aidatlarının amacına uygun ve doğru şekilde kullanılmasının önemi bir kez daha

görülmüyor.

Grev, direniş okulunda yetişen öncü işçilerle yeni zaferlere

Cargill ve Bel Karper zafer yoluna girmiştir ve emin adımlarla yürümektedir. Cargill'de patron eğer hukuksuz tavrını sürdürür, yetki itirazına gider, süreci yokuşa sürerse sadece fabrikanın önünde yeniden direniş çadırının yükseldiğini görmeyecek, sadece İstanbul Ataşehir'deki şirket merkezinin önü yeniden eylem alanı olmayacak aynı zamanda artık Tek Gıda-İş çatısı altında örgütlü olan Cargill fabrikalarında da işçinin üretimden gelen gücü devreye girecek. Yine Bel Karper'de de son imzalar atılınca kadar grev sürecektir ve ondan sonra Bel Karper işçisi grevin zaferinden aldığı güçle, kardeş Indomie Adkoturk grevine destek için çabalarını yoğunlaştıracak. Ve nihayet direniş ve grev okulundan mezun olan öncü işçiler, dünün Tekel direnişinin deneyimlerini bugünün mücadelelerine aktaran öncüler gibi sınıf mücadelesinde grev ve sorumluluk olarak yeni zaferlerin mimarları olacaklar.

Çerkezköy Indomie Adkoturk grevinden bir işçi Bizler kadın başımıza her şeyin üstesinden gelebiliriz

Merhaba ben Merve Özdemir. Çerkezköy'de bulunan hazır noodle markası fabrikasından işten atılan işçilerden sadece biriyim. Bizler çalışma şartlarımızın iyileştirilmesi, haklarımızın olması ve içerideki ayrıştırmanın olmaması için çıktığımız mücadelemizin direnişle birlikte toplamda 198 gündür zorlu şartlar altında hakkımız olanı almak için fabrika önünde grevdeyiz. Direnişirken Suriyeli patron ve yönetimden gelen birçok baskı ve yıldırma çabaları, hakaretler oldu. Ama hiçbir zaman bu bizim mücadelemize sahip çıkmamızı engelleyemedi. Bizler fabrika önünde zaman zaman çocuklarımızla da direniyoruz. Kadın başımıza ne işiniz var,

aman sanki başka iş mi yok, dedikleri de oluyor. Bizler kadın başımıza her şeyin üstesinden gelebiliriz. Haklı olduğumuz hiçbir davadan da geri adım atmıyoruz. İşverenlere dur diyecek bir sistem istiyoruz. Bize grev yapma hakkı verenler, neden işverenlere de grev kırıcılığı hakkı tanıyor ve hiçbir yaptırım da yok. Biz mültecilerin de iyi şartlarda yaşaması gerektiğini savunurken kendi ülkemizde mülteci konumunda olmak istemiyoruz. Buradan tüm işçi kardeşlerimize de söylemek istediğim tek bir şey var bizi bizden başka anlayacak kimse yok. Birliğimiz beraberliğimiz olduğu müddetçe işçiler her zaman kazanır.

İzmir Metro A.Ş.'de greve bir kala TİS imzalandı

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne ait şirketlerden Metro A.Ş. ve SODEM-SEN (Sosyal Demokrat Kamu İşverenleri Sendikası) ile tramvay ve metro işçilerinin örgütlü olduğu Demiryol-İş sendikası arasında süren TİS görüşmelerinde anlaşma sağlandı. 20 Nisan'da başlayan görüşmelerde, işçiler METRO A.Ş.'nin ücret maddesinde vermiş olduğu teklifi kabul etmeyerek 1 Ekim tarihinde grev kararını işyerlerine asmıştı. 22 Ekim olarak belirlenen grev gününe saatler kala sabah 05:00'de anlaşma sağlandı.

627 işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesinde en önemli maddeler ücret ve sosyal hakları kapsayan maddelerdi. İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı diğer şirketlerin taşıma işkolunda çalışan emekçiler ile tramvay ve metro işçilerinin aldığı ücret arasındaki fark uçurum hâline gelmiş, Belediye Başkanı Tunç Soyer'in "eşit işe eşit ücret" vaadi yerine geti-

rilmemişti. 9. dönem toplu iş sözleşmesiyle birlikte tramvay ve metro işçilerinin kök ücretleri, belediyeye ait diğer şirketlerdeki aynı işi yapan emekçilerle eşitlendi. Toplu iş sözleşmesi, metro ve tramvay işçisinin beklentisini karşıladı ve bir dizi yeni kazanım elde etmelerini sağladı.

Kazancın sebebi grev kararındaki ısrardır

İşçilerin geçtiğimiz yıllara göre daha iyi bir sözleşme imzalamalarındaki en önemli sebep 627 işçinin son dakikaya kadar grev kararındaki ısrarı olmuştur. Metro ve tramvay işçisi sözleşmeyle ücretlerin eşitlenmesi dışında

iş riski tazminatı, banka promosyonu haklarını da elde etti. Ayrıca gece mesai ücretleri, belediyeye ait diğer şirketlerdeki aynı işi yapan emekçilerle eşitlendi. Toplu iş sözleşmesi, metro ve tramvay işçisinin beklentisini karşıladı ve bir dizi yeni kazanım elde etmelerini sağladı.

Zamlar ve düzenlemelerle maaş farkları arasındaki makas azaldı. Eşit işe eşit ücret talebi için önemli bir kazanım sağlandı. Bu ve başka diğer kazanımların en önemli dayanağı şüphesiz metro ve tramvay işçisinin grev kararındaki ısrarı oldu. Metro ve tramvay emekçisinin kararlı duruşu aynı işkolundaki diğer emekçilere örnek olacağı gibi, gelecek dönem TİS görüşmelerinde masaya daha güçlü oturmalarını sağlayacaktır.

Yılmaz Tan

Krizden fırsata: emekçinin çözümü

Geçtiğimiz yıldan bu yana, bir türlü önü alınmayan salgının da etkisi altında, küresel tedarik zincirlerinde yaşanan darboğazlar, artan emtia ve enerji fiyatları, taşıma maliyetlerindeki artışlar enflasyonu körükliyor. Gerek artan enflasyon eğilimi gerekse de yavaşlayan büyüme hızı dünya ekonomisinin ne ölçüde kırılgan bir zeminde ilerlediğini gözler önüne seriyor. Kriz dinamiklerinin şiddetlendiği böylesi bir dönemde sınıf mücadeleleri de şiddetleniyor. Başta metal sektörü olmak üzere birçok sektörde patronlar kendi yol açtıkları krizi fırsata çevirmeye ve faturayı işçilere yıkmaya çalışıyorlar.

Örneğin dünya otomotiv sektöründe çip krizinin (buna magnezyum gibi diğer girdileri de eklemek gerek) etkisiyle 2021 yılında hedeflenen yaklaşık olarak 7-8 milyon daha az aracın üretileceği tahmin ediliyor. Bunun otomotiv firmaları açısından ciddi bir kâr kaybı anlamına geleceği ortada. Sadece Türkiye’de değil tüm dünyada, özellikle otomotivi de kapsayan metal sektöründe patronlar “ne yapalım, tedarik zincirleri krizde” gerekçesi ile bazı fabrikalarında üretime ara veriyorlar. Ya işçi çıkarıyorlar ya mevcut işçilerini kısa süreli çalışma ödeneği ile izne gönderiyorlar ya da toplu sözleşmelerde işçilerden daha düşük ücretler ve fazla mesai talep ediyorlar. Örneğin 2021 yılının ikinci çeyreğinde bir önceki yıla göre satışları yüzde 72 oranında artan (!) ünlü Alman otomobil firması VW’nin yöneticisi, geçenlerde yapılan yönetim kurulu toplantısında firmanın uluslararası rekabet gücünü koruyabilmesi için yaklaşık 30 bin işçiyi işten çıkartması gerektiğini belirterek, geleceğe dönük niyetlerini açıkça ortaya koydu. Opel firması ise 2022 yılına kadar Almanya’daki fabrikasını kapatma ve söz konusu fabrikada çalışan 1.300 işçiyi kısa çalışma ödeneği ile evine gönderme kararı aldı. Türkiye’de de rekor kârlar elde eden Renault firmasında çip krizi bahanesi ile işçilerin ücretlerinde kesintiye gidildiği belirtiliyor (Evrinsel, 20. 10. 2021). Bir Renault işçisi haklı olarak “pandemi sürecinde canımız pahasına gece gündüz demeden fazla mesaiye kalarak çalıştık. Yaşanan tedarik sorununun sorumlusu biz değiliz” diyerek tepki göstermiş.

Metal sektöründe MESS ile yapılacak sözleşme öncesi meseleye doğru yaklaşımın bu olduğunu belirtmek gerekir. Çiplerde ve diğer girdilerde yaşanan darboğazların asıl sorumlusu patronların kendileridir. Evdeki hesabın çarşıya uymamasının, bu darboğazın nedeni, patronların daha fazla kâr elde etmek, üretim maliyetlerini kısımak için “tam zamanında üretim” sistemini benimsemiş olmalarıdır. Bu sistemde işler adeta pamuk ipliğine bağlı bir şekilde yürütülmekte, nerdeyse sıfıra yakın emniyet stokuyla ve daha az işçiyle üretim yapılmaktadır. Zincirdeki en ufak bir aksaklık firmaların talebi karşılayamamasına yol açtığı gibi, tüm zinciri de durma noktasına getirebilmektedir. Uluslararası düzeyde planlamanın ve koordinasyonun olmadığı, kaynakların dağılımının kör piyasa güçlerine teslim edildiği dünya ekonomisinde herhangi bir sektörde arz ve talebin örtüşmesi zaten tesadüflere bağlıdır. Yıllardır birçok sektörde fazla kapasite yaygındır; buna şimdi bir de tedarik zincirinde darboğaz eklenmiştir. Burada tercih ve sorumluluk emekçilerin değildir.

İkinci altı çizilmesi gereken nokta ise patronların, krizi, artan rekabet baskısına cevap verebilmek bakımından bir fırsat olarak da değerlendirdikleridir. Otomotiv sektörüne egemen olan firmaların verileri bize salgın koşullarında dahi rekor kârlar elde ettiklerini, bunda elde ettikleri devlet desteklerinin önemli rol oynadığını, fabrikalarında verimlilik artışlarına rağmen uzunca yıllardır işçi ücretlerinin düşmekte olduğunu göstermektedir. Patronlar, bir yandan (bazı üretim hatlarını kapatarak ya da bunlarda daha kârlı modelleri veya elektrikli otomobilleri üretmek) yeniden yapılanmaya gitmekte, öte yandan hükümetlerinden her türlü devlet teşviki ve yardımı talep etmektedirler. Başka türlü ifade edersek, kriz “kayıplarını” hem devletin verdiği sermaye yardımı ile hem de işçilerin sırtından, onları farklı ülkelerdeki fabrikalarında birbirleriyle kıyasıya rekabete sokarak, daha fazla artı değer üretmeye zorlayarak, telafi ettikleridir. Sadece artan hayat pahalılığına rağmen düşük ücretleri dayatarak değil, fazla mesai yaptırarak, emeklilik tazminatlarını vb. sosyal yardımları da kısarak.

Yukarıda değindik; kriz dinamiklerinin şiddetlenmesi sınıf mücadelelerini de şiddetlendiriyor. Nasıl ki burjuvazi krizi fırsata çevirmeye çalışıyor, işçi sınıfına saldırıyor; işçi sınıfı da buna tepki olarak mücadeleyi artırıyor. Günümüzde başta ABD’dekiler olmak üzere birçok ülkede metal işçileri reel ücretlerin aşınması ve ağır çalışma koşulları karşısında “artık yeter” diyerek isyan ediyor ve greve çıkıyor. Dünyada yeni bir grev dalgası yükseliyor; sınıf mücadelesi canlanıyor. Tedarik zincirlerinin böylesi “kırılgan” olduğu, firmaların üretim hatlarını daha kârlı modeller için yeniden ayarladıkları böylesi bir dönemde üretimin durması sermayenin zayıf noktasıdır. Emekçilerin elinin güçlü olduğu bu koşullarda hem istihdamın korunması hem de eriyen ücretlere karşı mücadelenin başarıya ulaşma olasılığı başka ülke deneyimlerinin de gösterdiği gibi oldukça yüksektir. Yeter ki yürütülen tüm bu pazarlık ve grev süreçlerinde hem ülke içinde hem de uluslararası düzeyde ana firmaların ile yan sanayi/tedarikçi firmaların işçileri arasında dayanışmayı örgütlemeyi ve sendika yönetimlerini işyeri komitelerinde doğrudan işçilerin katılımı sonucunda alınan kararlar doğrultusunda denetlemeyi ihmal etmeyelim.

Türk ve Yunan milliyetçileri eserinizle gurur duyun: Ege’de Amerikan işgali, Suriye’de Amerikan savaşı!

Türk ve Yunan milliyetçiliği, Ege ve Doğu Akdeniz’de bir paylaşım mücadelesine hız verdi. Donanma gemileri karşı karşıya geldi, savaş uçakları it dalaşına girdi, iki ülkenin yöneticileri de üst perdeden birbirlerini suçladılar. Sonunda ne mi oldu? İki kardeş halkı birbirine kırdıran emperyalistler kazandı. Mavi Vatan doktrini büyük bir milli dava olarak pazarlandı. Özünde ise durum başkaydı. Türkiye Libya’daki İhvanlı hükümetle 2019 yılı sonunda deniz yetki anlaşması imzaladı. ABD ve İngiltere, Libya’da Türkiye’yi İhvanlı hükümetle savaşmakta olan General Haftar’ı destekleyen Rusya’yla karşı karşıya getirdiği için bu hamleyi destekledi. 2020 yılının başında Bahar Kalkanı operasyonu ile Türkiye ve Rusya İdlip’te de savaşa tutuşuyordu. Mavi Vatan’ın rengini denizin değil NATO bayrağının mavisinden aldığı ortaya çıkıyordu.

Yunan milliyetçileri maliyeyi Alman sermayesine topraklarını Amerikan ordusuna teslim etti!

Yunanistan milliyetçileri hemen harekete geçtiler. Ege ve Doğu Akdeniz’de dengeyi sağlamak için onlar da aynı kapıya gittiler. ABD’ye yeni askeri üsler verdiler. ABD’den ve Fransa’dan milyarlık savaş uçağı, savaş gemisi sipa-

rişlerinde bulundular. Türkiye emekçi halkının gençleri Suriye’de Amerikan savaşında can verirken, ekonomik kriz içindeki Yunanistan’da emekçi halktan esirgenen kaynaklar emperyalistlere aktarılıyordu. Geline aşamada Yunanistan ABD ve Fransa’yla yeni askeri işbirliği anlaşmalarına imza attı. ABD’ye yeni askeri üsler açıldı. Ege’deki Sykors (İskiri) adasını da ABD’ye vereceklerdi de Amerika yeter dedi. Yine de Yunanistan milliyetçileri memnun! Ekonomik krizle ülkenin maliyesini Almanya’ya teslim ettikten sonra topraklarını da Amerikan işgaline açtırsa ne olmuş! Türkiye’ye karşı “Avrupa’nın nükleer gücü Fransa’yı yanıma aldık” diyorlar. “ABD, Türkiye’ye F-35 vermediği gibi F-16 bile satmıyor ama biz hem F-35’leri aldık hem de Fransa’dan Rafale uçakları getirttik. Ege’de denge Yunanistan lehine değişti.” diye böbürleniyorlar.

Türk milliyetçisi AKP-MHP’nin tezkeresi yeni bir Amerikan savaşı için!

Şimdi dengeyi sağlama sırası Türk milliyetçilerinde. Erdoğan, büyükelçileri istenmeyen adam ilan ederken, Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar basına F-16 satın almak için teknik çalışmaların yapıldığına dair haber servis ediyor. Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu, “F-16 vermezseniz Rus uça-

ğı alırız” diye blöf yaparken, ordu ÖSO çetelerini teyakkuza geçirmiş Rusya’nın himayesindeki Tel Rıfat’a operasyon yapmaya hazırlanıyor. Emperyalistler de AKP iktidarına nasıl iş yaptıklarını biliyorlar artık: “Bırakın istediği gibi konuşsun nasıl olsa sonunda bizim istediğimizi yapıyor!” Meclisten geçirdikleri tezkere terörle mücadele adı altında Türkiye’yi Rusya’ya karşı savaşırma planına yakılan yeşil ışıktır. Erdoğan Biden ile son görüşmesinde Afganistan’da işgal ihalesini üstlenmişti. Taliban erken davranınca plan suya düştü. Şimdi yeni bir Biden görüşmesi öncesi Erdoğan yine bir emperyalist ihaleye talip oluyor. Ne tesadüf! Tezkerenin çıktığı gün bir Amerikan askeri heyeti F-35 konusundaki ihtilafın çözümü için Ankara’ya geliyor.

Emperyalizme karşı halkların kardeşliği!

Türk ve Yunan milliyetçileri eserinizle gurur duyun. Kışkırttığımız ırkçılık yüzünden her iki ülkede de emperyalist boyunduruk güçleniyor. Milliyetçiliğin emperyalist işbirlikçisi yöneticilerin taktığı bir maske olduğu ortada. Ege’nin iki yakasını bir araya getirecek olan ve Doğu Akdeniz’i barış denizi yapacak olan Türk ve Yunan halklarının kardeşliği ve anti-emperyalist mücadelede ortaklaşmasıdır.

Armağan Tulun**Ekim devriminin kalbi Putilov fabrikası ve yarının Putilovları**

7 Kasım, 1917'de, kapitalizmin insanlığı içine sürüklediği emperyalist dünya savaşının yıkımının yaşandığı bir dönemde Rusya'da işçilerin masaya yumruğu vurmalarıyla patlak veren, savaşın gidişatını da, tarihin akışını da değiştiren Ekim devriminin yıldönümü. Ekim devrimi ile birlikte Bolşeviklerin önderliğinde kurulan yeni işçi iktidarı Rusya'yı derhal savaştan çekmiş, Ekim devriminin izinden ondan bir yıl sonra patlak veren Alman devrimi zafere ulaşmasa bile Almanya'nın savaştan çekilmesi ve Birinci Dünya Savaşı'nın sona ermesi ile sonuçlanmıştır. Ekim devrimi, sadece milyonlarca asker ve sivilin öldüğü bir emperyalist paylaşım savaşını sona erdirmesi bakımından bile dünya tarihine damga vurmuş, Rusya'nın sınırlarını aşmıştır. Dahası o dönemde Türkiye'de Millî Mücadele ve başka topraklarda mazlum halkların emperyalizme karşı mücadeleleri, Ekim devriminin ürünü olan Sovyet devletinin desteği ile, ondan güç olarak başarıya ulaşmıştır.

Ekim devrimi, işçi sınıfının nasırlı elleriyle, tarihte ilk kez kalıcı olarak iktidarı alması, ilk işçi devletinin kurulması ile sonuçlanmıştır. Ve bütün dünyaya insanlığı savaşlardan, sömürden, sefaletten, açlıktan kurtaracak olan yegâne gücün işçi sınıfı olduğunu göstermiş, Ekim devriminin izinden yürüyen başka ülkelerin işçileri ve köylüleri Çin'de, Doğu Avrupa'da, Küba'da, Vietnam'da olduğu gibi sermaye düzeninin hakimiyetine son vermiştir. Ekim devrimi ile birlikte dünya çapında bir proleter devrimler çağı açılmıştır. Dünya devrimi başlamıştır.

Ekim devriminin kalbinin attığı merkezlerden birisi Petrograd'da (bugünkü adıyla Petersburg) bulunan 30 bin işçinin çalıştığı bir metal fabrikası olan Putilov fabrikasıydı. O fabrika başka fabrikalarla birlikte Bolşeviklerin örgütlülüğünün en yüksek olduğu, stratejik önemde bir fabrikaydı. Daha 1905 devriminde Putilov fabrikasının işçileri grevleriyle Çarlık rejimini sarsmıştı. 1917'de devrimden önce Lenin, Putilov Fabrikası Komitesi'ne sesleniyor, iktidarın nasıl ele geçirileceğine dair işçilere konuşmalar yapıyordu. İşte o işçiler, 1917'de askerlerle birlikte devrime katıldılar. Elde silah, iktidarın Sovyetlere, yani işçi ve köylülere devredilmesini talep ettiler. Devrimden sonra fabrikanın adı "Kızıl Putilov" olarak değiştirildi.

Yarının devriminin, işçi sınıfını bir kez daha iktidar olarak tarih sahnesine çıkararak devriminin anahtarı, yeni Putilov'lar yaratmakta yatıyor. Çünkü 104 yıl önce olduğu gibi, bugün de tarihin akışını değiştirecek olan güç işçi sınıfıdır. Devrimci İşçi Partisi, bu güce güveniyor. 104 yıl önce Ekim devriminin topraklarında işçi sınıfı, Rus çarının istibdad rejimini devirdikten sonra önce Ekim devrimine giden günlerde karşı devrimci darbe tehdidini püskürtüp sonra da doğru anda ileriye atılarak iktidarı aldı. Bu, Bolşevikler işçi sınıfının öncüsünü örgütleyebildiği, işçi sınıfının öncüsü disiplinli bir parti olarak Bolşevik Partisi'nde örgütlendiği içindir. Ekim devrimi, devrime önderlik edecek bir partinin inşasının devrimin zaferi için kaçınılmaz olduğunu göstermiştir. Devrimci İşçi Partisi, işte bu yüzden, işçi sınıfının mücadelesini zafere ulaştıracak bir önderliğin inşası için çalışıyor. Dün muzaffer olan devrimlerde olduğu gibi başta metal olmak üzere kilit önemdeki fabrikalarda mevzilenmenin, o stratejik mevzilerde derinleşmenin önemini bu temelde savunuyor. "Daha fazla işçi, daha fazla mevzi" şiarıyla yeni bir atılım için var gücüyle mücadele ediyor.

Kapitalizmin çelişkileri, bugün insanlığı bir kez daha açlıkla, yoksullukla, sermayenin kâr hırsı nedeniyle insanları canından eden salgın hastalıklarla, dünya savaş tehlikesi ile karşı karşıya getirmiş durumda. İşçi sınıfı ve emekçi halk, birçok ülkede, insanlığa barbarlıktan başka hiçbir şey vadetmeyen bu düzene karşı ayağa kalkıyor, mücadele ediyor, yolunu arıyor. Kapitalizmin çelişkileri, sosyalizmin yeniden ayağa kalkmasına olanak tanıyor. Adeta yeni ve daha ileri Ekim devrimlerinin çağrısı tüm dünyada yankılanıyor. Bugün hakları için mücadele eden işçiler, elbet bu çağrıya kulak verecek. Bugün örgütlendikleri fabrikaların adının önüne, yarının muzaffer devrimlerinden sonra "Kızıl" kelimesini de ekleyecek.

Kılıçdaroğlu affı mı? Devri sabık mı? Emekçi halk kendisinden ve geleceğinden çalınan her şeyi geri alacak!

Türkiye Gençlik Vakfı'nın (Tügva) devlet kadrolarını dolduran fiili bir özel istihdam bürosu olarak çalıştığı ortaya çıktı. Vakfın içinden sızdırılan belgelerle polis, MİT, jandarma, ordu ve daha pek çok devlet kurumuna girişte Tügva aracılığıyla torpil yapıldığı anlaşıldı. Önce inkâr edecek oldular ama vakfın başkanı Enis Eminoğlu, bir canlı yayında "içeriden belgeleri almış kendisine yedeklemiş şimdi de ifşa ediyor" diyerek belgelerin gerçek olduğunu ağızından kaçırdı. İsmail Saymaz, AKP içinden kaynaklardan belgeleri doğrulattığını söyledi. Bir eski Tügva yöneticisi de belgelerin doğru olduğuna tanıklık etti.

Aslında bu tür kanıtlara da, tanıklıklara da, ağızdan laf kaçırılmalara da gerek yok. Bu ülkede devlet memuru olmak için KPSS'nin, kurum sınavlarının, diplomaların yeterli olmadığını hatta gerekli dahi olmadığını bilmeyen yok. Ancak bu ifşaat ile herkesin bildiği şey, delilleriyle birlikte ortaya serilmiş durumda. Yargının bu konuda harekete geçmemesi kabul edilemez!

Pek çokları Tügva'yı devlet içinde kadrolaşmak üzere teşkilatlanmış olan Fethullah Gülen cemaatine benzetiyor. Bu da bir "paralel devlet yapılanmasıdır" iddiası çokça dillendiriliyor. Ancak benzerlikler bununla sınırlı değil. Pek çoklarının kaçırıldığı bir başka benzerlik daha var. O benzerliği Kılıçdaroğlu'nun 18 Ekim'i milat ilan eden çıkışında görü-

CHP lideri Kılıçdaroğlu:
HESAPLAŞMA
DEVİRİ SABIK
YARATMA
DERDİNDE
DEĞİLİZ

yoruz. Bu bir fiili af ilanıdır. 18 Ekim'den sonrası için, iktidarın batışını görüp "gemiyi terk edecek farelere af var" diyor. "Devri sabık yaratmayacağız" söylemiyle uyumlu bir politika. Nitekim Mehmet Metinerler, Cem Küçükler, Nagehan Alçılar pek bir hareketlendiler, pek bir eleştirel oldular bu sıralar... Bunlar medyada görünür olanlar. Ya bürokrasinin içinde neler oluyor? AKP'nin ve müttefiklerinin kendi iktidarlarını sağlamlaştırmak için kendilerine bağladıkları cemaat kadrolarını kullandıkları gibi Kılıçdaroğlu ve Amerikan muhalefeti de kendine itirazçı devşirmeye çalışıyor olmasın?

Peki mesele bu kadar basit mi? Devlet içinde kadrolaşan bu yapılar sadece kişisel çıkar mı sağladı? Tüpraş'ın, Telekom'un, Şeker fabrikalarının, Tank Palet'in, uçsuz bucaksız devlet arazilerinin peşkeş çekilmesinde, devlet bankalarının içinin boşaltılmasında, üniver-

sitelerin ticarileştirilmesinde, sağlığın özelleştirilmesinde, sendikaların ele geçirilip devlete bağlanmasında, bu gidişata muhalif olanların tasfiye edilmesinde kısacası Türkiye'nin bir A.Ş.'ye dönüştürülmesinde rol alan bu kadrolar sadece kişisel çıkar elde etmedi. Bugüne kadar bu rezillliğe göz yumulduysa emekçi halktan alıp güç sahibi sermaye kesimlerinin ve emperyalistlerin kasalarını doldurdular. Bu kadrolar sadece kişisel menfaat elde etmemiş, bu ülkenin emekçi halkına karşı suç işlemiştir. Kimsenin iktidar hesaplarıyla bu suçların üstünü örtmeye, kendince af ilan etmeye hakkı da yoktur haddine de değildir.

Türkiye'nin emekçi halkının kendinden çalınan her kuruluşun hesabını sormaya, bir avuç sömürücüye peşkeş çekilmiş tüm varlıkları geriye almaya hakkı vardır. Emekçi halkın çıkarı devri sabıktan yanadır.

Emekçi halkın cebini ve çiftçiyi korumanın tek yolu kamulaştırma!

Gıda ürünlerinin fiyatları cep yakmaya devam ediyor. Erdoğan tarım kredi kooperatifleri marketlerinde poz vererek halkı ucuzluğa ikna etmeye çalışıyor, ancak mutfaktaki yangın dinmek bilmiyor. Tarladan çıkan ürün sofraya gelene kadar bir dizi aracının elinden geçiyor. Ürünün sofraya gelene kadar uğradığı her durakta fiyatı katlanarak artıyor. Sonuç olarak tarım ürünlerinin karını aracı özel işletmeler yerken hem çiftçinin geliri maliyetleri karşılamıyor hem de emekçi halk pazarda tanıyla soğan hesabı yapmak durumunda kalıyor.

Türkiye Ziraat Odaları Birliği'nin (TZOB) 2017 tarihli raporuna göre tarladan sofraya gelene kadar soğanın fiyatı %646, elmanın %488, kuru kayısının %360, lahananın %339, patlıcanın ise %334 oranında artış gösteriyor. Ortaya çıkan bu tablo, çiftçinin aracı kurumlara çalıştığını gösteriyor! Emekçi halka ucuz gıda temini için aracı sistemi der-

hal kaldırılmalı, tarladan çıkarı doğru- dan sofraya götürecek devlet dağıtım ve perakende merkezleri oluşturulmalıdır.

Karadeniz'in fındığı emperyalist Ferrero'nun kasasını dolduruyor

Türkiye fındık üretimi konusunda dünyada başı çekiyor. Öyle ki Karadeniz'de üretilen fındık, dünyanın toplam fındık üretiminin yüzde 70'i gibi devasa bir oranını kapsıyor. Ancak böyleleri büyük bir üretim kapasitesi ne çiftçiyi doyuruyor ne de fındığı ucuz bir şekilde halkın sofrasına getiriyor. Çünkü Karadeniz'de üretilen fındığın en büyük alıcısı İtalyan çikolata şirketi Ferrero! Her ne kadar Toprak Mahsul- leri Ofisi ve devlet kilogram başına bir fiyat belirliyor gözükse de, en büyük fındık müşterisi Ferrero bu fiyatın tespitinde etkili oluyor. Peki Ferrero aldığı bu fındığı ne yapıyor? Manisa'da kurulu dev fabrikalarında işleyip dünyaya satıyor. Yani Ferrero hem memleketin fındık tarlalarını ipotek altına alıp fındığı çiftçiden yok pahasına alıyor, hem de yüzlerce işçiyi kendi fabrikasında sömürerek kârına kâr katıyor.

Çözüm kamulaştırma!

Sadece Ferrero değil, ülkenin verimli topraklarla dolu dört bir yanında konuşlanmış Cargill, Bel-

karper, Nestle gibi emperyalist gıda şirketleri, tarım fiyatlarının doğrudan belirleyicisi durumunda. Bizzat tarım bakanının kendisi Kanadalı patates tekeli McCain Foods'un yöneticilerinden. Erdoğan tarım kredi kooperatiflerinde poz veredursun, gıda fiyatlarını kontrol altına almak için acil ve geniş kapsamlı bir kamulaştırma programının hayata geçmesi gerekiyor. Hem kentlere ucuz gıda temini, hem de çiftçinin insan gibi yaşaması için, çiftçi ve işçi düşmanı emperyalist gıda tekelleri işçi denetiminde kamulaştırılmalı, tarım mahsullerinin üretiminden depolanmasına, lojistikinden halka arzına kadar bütün işlemlerin devlet tarafından planlı bir şekilde yapılmalıdır.

Hal sistemi kaldırılın, çözüm devlet mülkiyetinde ve merkezi planlamaya bağlı dağıtım merkezleri!

İşçi ve çiftçi düşmanı gıda şirketleri işçi denetiminde kamulaştırılın!

Büyük toprak sahiplerinin arazileri merkezi planlama doğrultusunda kamulaştırılın, kooperatifleştirilsin, topraksız köylülere dağıtılın! Tarım ve hayvancılıkta devlet çiftlikleri kurulsun!

Çiftçiye ucuz kredi, ucuz mazot, ucuz tohum, ucuz yem! Emekçi halka ucuz gıda!

Temel gıda maddelerinde KDV kaldırılın, fiyatlar devlet tarafından halkın alım gücü gözlemlenerek belirlensin!

Kadına yönelik şiddete, tacize, tecavüze ve kadın cinayetlerine karşı

EMEKÇİ KADINLAR EN ÖNE!

Türkiye’de kadınlar her yeni güne bir kadın cinayeti veya kadına yönelik şiddet haberiyle uyanıyor, her geçen gün artan şiddet, taciz, tecavüz olayları karşısında canları burunlarında yaşamaya devam ediyorlar. 2021’de Kasım ayına kadar 296 kadın, kadın cinayetlerinde hayatını kaybetti. Daha Emine Bulut’un, Şule Çet’in, Aleyna Çakır’ın acı dinmeden, Eda Nur Kaplan’ın, Emine Gökkız’ın, Esra Hankulu’nun, Şebnem Şirin’in ölüm haberleri dağlıyor yüreklerimizi.

Kadın cinayetleri politiktir! İstibdad sorumludur!

Önümüzdeki tablo buyken, hayatındaki erkek tarafından vahşice katledilen Şebnem Şirin’in ölümü-

nün hemen ardından AKP sözcüsü Ömer Çelik, kadın cinayetlerinin politik bir tartışma olmaması gerektiğini söyledi. İstibdadın sözcüsüne göre kadın cinayetleri insani bir konu değil, herkesin canını yakıyor. Oysa canı yanan, kanı dökülen, şiddetle, tacizle, tecavüzle her gün burun buruna yaşayan kadınlar!

İktidar kadına yönelik şiddeti önlemeyi amaçlayan İstanbul Sözleşmesi’nden kadınların bütün itirazlarına, protestolarına rağmen çıkarak, kadınları koruyan yasaları uygulamayarak yalnızca kadına yönelik şiddetin ve kadın cinayetlerinin artmasına sebep oluyor. Kadın cinayetleri alabildiğine politiktir ve kadına yönelik şiddete karşı verdiğimiz mücadeleyi, fail erkeklere

karşı olduğu kadar siyasi iktidara ve erkek egemen kapitalist sisteme karşı da vermek zorundayız!

Emekçi kadınlar mücadeleye, örgütlenmeye, EN ÖNE!

Bu mücadelenin en ön saflarını tutması gerekenler ise, erkek egemen kapitalist sistemin ve istibdadın sopasının, hem şiddetin, hem sömürünün yükünü en çok taşıyanlar, yani emekçi kadınlardır. Fabrikalarında, iş yerlerinde, mahallelerde, direniş çadırlarında ve grevlerde örgütlenen, mücadeleye atılan emekçi kadınlar, işçi direnişlerine öncülük eden işçi kadınlar, kadına yönelik şiddete karşı da bir adım öne çıkmalıdır!

Çağrımız ekmeğini kazanmak için her gün canını dişine takıp çalışan, kaybedecek çok şeyi olmasına rağmen o ekmeği de, ekmeğe kadar önemli olan hürriyeti de savunmak için kollarını sıvayan tüm emekçi kadınlara! 25 Kasım Kadına Yöne-

lik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü’nde fabrikalarımızda, iş yerlerimizde ve mücadele alanlarında şiddete, tacize, tecavüze ve erkek egemen kapitalist sisteme karşı taleplerimizi haykıralım, mücadeleyi yükseltelim ve örgütlenelim!

- Kadınlara karşı işlenen cinayet, şiddet, taciz, tecavüz gibi suçlarda **ağırlaştırılmış ve caydırıcı cezalar uygulanmalı!**
- Kadınlara yönelik suçların görüldüğü davalarda **“haksız tahrik” ve “iyi hal” indirimi kaldırılmalı!**
- Kadınların şiddetten korunabilmesi için gece sokaklar iyi aydınlatılmalı. Geceleri kamu ulaşımı yaygınlaştırılmalı. Kamu ulaşımı ücretsiz olsun.
- Fabrikalara ve iş yerlerine **personel servisi zorunluluğu** getirilsin. Havanın karanlık olduğu saatlerde kadın işçiler evlerinin önünden alınsın.
- Her bölgeye **yeterli sayıda kadın sığınma evleri** açılmalı!
- Şiddet gören, tehdit altında olan bütün **kadınlara ekonomik güvence ve iş imkânı sağlansın!**

- Şiddete, tacize, tecavüze maruz kalmış bütün kadınlara **ücretsiz psikolojik destek** sağlansın!
- Kreş yardımı sadece belli bir kadın oranına sahip fabrikalarda değil, bütün fabrikalarda sağlansın!
- **Her iş yerine kreş açılmalı!**
- İstanbul Sözleşmesi’nden çıkma kararı iptal edilsin! **Kadınları koruyan yasalar uygulanmalı!**
- Öz savunma evrensel bir haktır, nefsi müdafaa uygulayan kadınlar yargılanamaz!
- Kadına yönelik şiddeti anında savuşturmak için fabrikalardan, iş yerlerinden, sendikalardan, mahallelerden başlayarak her alanda **öz savunma örgütlenmeleri kuralım!**

Seyit Rıza’nın katledilişinin 84. yılı: Alevi halkına verilen bir göz dağı

Bundan tam 84 yıl önce Seyit Rıza ve aralarında küçük oğlunun da olduğu 6 dava arkadaşı 14 Kasım’ı 15 Kasım’a bağlayan gecede devlet dersinde idam edilerek katledildiler.

Seyit Rıza ve Dersim’in ileri gelenlerinden Wusênê Seydi, Aliye Mirzê Sili, Hesen Ağa, Fındık Ağa, Resik Uşen ve Hesenê İvraimê, Elazığ’da göstermelik bir mahkeme kurularak ‘halkı isyana teşvikten’ Elazığ’ın Buğday meydanında infaz edildiler. Dersim halkı devletin Alevi halkını yok etme politikalarına karşı ayaklanmış ve çok kanlı çatışmalar yaşamıştır. Halkın topyekûn biçimde kendini savunduğu bu yıllarda dönemin iktidar partisi CHP sözde barış görüşmeleri yapmak üzere Seyit Rıza ve 6 dava arkadaşını Elazığ’a çağırmış fakat görüşmek bir yana tutuklanmışlardır. Tutuklamanın ardından infaz adım adım gelmiştir.

Bu infaz öyle alçakça bir infazdır ki dönemin yasaları belli bir yaşın üzerinde idamı yasaklığı halde 75 yaşın üstünde olan Seyit Rıza hileli bir mahkeme yoluyla yaşı küçültülerek idam edildi. Seyit Rıza’nın oğlunun yaşı ise 16 idi. Oğlunun yaşı da yine hileli bir şekilde büyütülerek infazın önü açıldı. Göstermelik mahkeme ve

göstermelik yargılamanın ardından tüm Alevi halkına adeta göz dağı vermek amacıyla isyanda yer alan diğer 58 kişiye de ömür boyu hapis cezası verildi.

1937- 1938 yılları Alevi katliamlarının yoğun yaşandığı yıllardır ve bu katliamlar Alevilere yönelik asimilasyon ve topyekûn bir imha siyasetinin bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Devletin sistematik olarak Alevi halkına uyguladığı tehditler dönem dönem başını irili ufaklı provokasyonlarda göstermektedir. Bu sebeple Seyit Rızaların katli sadece anılarak geçiştirilecek bir eylem değildir. Bu katlin hesabını sormak tüm emekçilerin boynunun borcudur.

Evladı Kerbelâ’nın katledilişinin anlamı

Seyit Rıza’nın katledilişinin anlamını iyi kavramak gerekiyor. 1937 yılından beri Türkiye Cumhuriyeti birçok hükümet değiştirdi. Farklı siyasi partilerden farklı hükümetler iktidara geldi. Farklı farklı başbakanlar ülkeyi yönetti fakat Alevi halkına karşı uygulanan yok sayma ve asimilasyon politikaları ile bu politikaların karşısında Alevi halkının nefsi müdafaa durumu değişmedi. Seyit Rızaların katli de bu politi-

kaların yoğun olarak uygulandığı bir döneme denk geliyor. Dersim halkının kendi değerlerine sahip çıkması, devletin izlediği Türklük ve Sünnilik politikalarının yoğun şekilde dayatıldığı bu dönemde Kürtlere ve Alevilere yönelik her şey yasaklandı. 1935 yılında Dersim ismi Tunceli olarak değiştirilerek Dersim ve çevresini kuşatacak şekilde birçok karakol ve garnizon kuruldu. İşte Dersim ayaklanması böylece patlak vermiş oldu. Dersim halkı kuşatmanın kaldırılması, mezhep dayatmalarının son bulması ve asimilasyon politikalarının kaldırılması için çoluk çocuk, genç yaşlı, erkek kadın demeden mücadele etti.

Ne Seyit Rızaların katledilmesi ne de daha sonra yaşanan, Maraş, Çorum, Madımak gibi devlet operasyonları Alevi halkını mücadeleden vazgeçirebildi. Alevi gençleri Gezi ile başlayan halk isyanında da en önde dövüştüler ve hürriyet şehitleri oldular.

Katillerden hesabı emekçiler soracak!

Bu katliamdan çıkarılacak dersler önemlidir ve hesabı mutlaka sorulmalıdır. Hesabı sorulmamış, hükmü giydirilmemiş her katliam yeni katliamların ha-

bercisidir. Aradan 84 yıl geçmiş olmasının hiçbir önemi yoktur. Hâlâ Alevi halkının yoğun olarak yaşadığı mahallelerde evlerin kapılarına çarpılar atılmaktadır. Hâlâ İzmir Seferihisar’da Alevilerin gitmesine yönelik imza toplanmaktadır. Hâlâ CHP milletvekilleri Dersim katliamını “1938’de kimse analar ağlamasın dedi mi?” diyerek savunmaya kalkmaktadır. Hâlâ devlet ne zaman sıkışsa, ekonomik kriz ne zaman baş gösterse, halklar ne zaman özgürlük mücadelesine girişse Kürtler ve Aleviler çeşitli provokasyonlarla karşılaşmaktadırlar.

Ne AKP ne CHP ne de diğer düzen partileri bu katliamların

hesabını sormaya niyetlidir çünkü katliam duvarlarının arkasından kendileri çıkmaktadır. Batı emperyalizminin demokrasi ve insan hakları söylemleri de gerçeği yansıtmamaktadır. Doğu ve güneydoğuda gerçekleşen birçok katliamda ABD ve AB mührü bulunmaktadır. Hesabı ancak ve ancak katliama uğrayan ekmeğe ve hürriyet mücadelesi veren emekçiler soracaktır.

- **Seyit Rıza ve diğer önderlerin mezar yerleri açıklansın!**
- **Dersim katliamının ardından kaybedilen kız çocuklarının nerede oldukları açıklansın!**
- **Dersim ismi iade edilsin!**

Afrika

Güney Afrika'dan MESS sözleşmesine selam!

Ekim ayı Afrika'nın bize coğrafi olarak en uzak ama siyasi bakımdan çok önemli bir ülkesinde güçlü bir greve tanık oldu. Güney Afrika'nın metal işçileri sendikası NUMSA o ülkenin MESS'i olan SEIFSA (Güney Afrika Çelik ve Makine Sanayii İşverenleri) örgütünün işkolu görüşmelerinde önerdiği enflasyonun altında kalan ücret artışına karşı greve gitti. Grev üç hafta sürdü ve sonunda NUMSA'nın istediği ücret ile

SEIFSA'nın başta önerdiği ücret arasında bir yerde, enflasyon oranının üzerinde anlaşma sağlandı. Böylece Güney Afrikalı metal işçileri bir yoksullaştırma taarruzuna karşı başarıyla direnmiş oldu.

Yol haritasına sınıf mücadelesi yazılınca...

Güney Afrika Gerçek gazetesinin gündemine bu yıl üçüncü defa giriyor. Bu bir rastlantı değil. Ekonomik kriz, işsizlik ve yoksulluk

devasa sorunlar olarak bu ülkeyi kasıp kavuruyor. Buna karşılık, yıllardır uyuşturulmuş olan işçi sınıfı 2014-2015 yıllarından itibaren başını kaldırmış durumda. En önde de metal işçileri ve onların sendikası NUMSA geliyor.

Ağustos sayımızda "Ya devrim, ya barbarlık!" başlığı altında bir dizi ülkeyi beraber ele alırken Güney Afrika'da yoksulların çaresizlikten ve umutsuzluktan mağaza ve alışveriş merkezlerini nasıl kundakladığını ve yağmaladığını, dükkân sahiplerinin de buna karşı nasıl paralı katillerle yağmacıları soğukkanlı biçimde kurşunlattığını anlatmıştık. İşsizliğin yüzde 40'larda gezdiği bir toplumdan söz ediyoruz.

Ama bu umutsuzluğa karşı mücadele eden bir güç var. Ülkenin sol hareketinin ve en önemli sendika merkezi COSATU'nun sistemin bütünüyle emrine girmesiyle geçen 20 yıldan (1994-2014) sonra zincirlenmiş COSATU'dan

kopan metal işçileri sendikası NUMSA (400 bin üye) 800 bin üyesi olan bir konfederasyon (SAFTU) kurdu. Ama işçi sınıfının sadece sendikal alanda mücadele etmesinin yeterli olmadığı bilinciyle ve eski solun artık düzenle bütünleştiğini tespit ederek bir de siyasi partinin kuruluşuna ön ayak oldu: RSWP yani Sosyalist Devrimci İşçi Partisi.

İşte işsizliğin ve yoksulluğun doruğuna yükseldiği bu toplumda, "kardeşim o kadar işsiz var, en düşük ücrette çalışmaya hazır,

sendika grev yapsa da sonuç elde edemez" diyenlere inat, işçinin örgütlü gücünü grev fonuyla destekleyen NUMSA metal işçisinin enflasyonun altında bir ücrette razı edilmesini engelledi. Sınıf mücadelesi en zor koşullarda bile kazanılabiliyor. Yeter ki verende yürek olsun, doğru yöntemlerle verilsin. MESS sözleşmesinin esas büyük tartışmalarının önümüzde olduğu bu zaman diliminde, siyahi sınıf kardeşlerimizin zaferini kendi zaferimiz kabul edelim, onlara yürekten bir selam yollayalım!

Amerika

Amerika'da metal işçileri grevde

Dünyanın en büyük inşaat makineleri, traktör ve diğer tarım makineleri üreticilerinden John Deere'in Amerika'daki fabrikalarında grev var! John Deere 1,5 milyara yakın nüfusu olan tarım ülkesi Hindistan'ın traktör devi Mahindra'nın arkasından dünyanın ikinci traktör imalatçısı. Amerika'da Iowa, Illinois ve Kansas eyaletlerindeki 12 fabrikasında 10 binden fazla imalat ve bakım işçisi ABD'nin en güçlü sendikalarından United Auto Workers'ın (Birleşik Otomobil Sendikası) çatısı altında 14 Ekim'den beri grev mücadelesi veriyorlar.

Amerikan sendika hareketinde grev başladı mı en önemli faaliyet işveren fabrikaya grev kırıcıları doldurmasın diye 24 saat ellerinde "bu işyerinde grev vardır" ibaresi ve sendikanın adı yer alan pankartlar taşıyan grev gözcüleri çıkarmaktır. John Deere işçileri de kiminde 750 işçi, kiminde 3000'e varan işçi çalışan 12 fabrikada iki haftayı aşkın süredir gözcülük yapıyor.

John Deere, işçilerine %5 ila 6 arasında ücret artışı öneriyor. Oysa ABD'de son dönemde enflasyon tam da bu düzeye yükselmiş durumda. Dolayısıyla, şirketin kârının gayet iyi gittiği bir dönemde işçilere sıfır ücret artışı önerilmiş oluyor. Şirketin yöneticisi (moda deyimle CEO'su) John May, 2020 yılında 15,6 milyon dolar (yanlış okumadınız milyon dolar!) maaş ve prime layık görülmüş. Bu, "yalnızca" (!) 6 milyon dolar kazandığı 2019 yılına göre %160 bir artış olu-

yor. İşçilere %5-6, genel müdüre %160! Sermayenin adaleti bu işte, her yerde!

Amerikan sendika hareketi son on yıllarda çok geriledi. Hareketin başındaki bürokratlar da tek büyük konfederasyon olan AFL-CIO'yu, düzen partilerinden biri olan Demokratların (şimdiki Başkan Joseph Biden'ın partisi) işçi bürosu haline getirdiler. Ama sendikal geleneklerin bazılarını dokunulamıyor. Bunların en önemlisi grev boyunca sendikanın grev fonuyla işçiyi desteklemesi. UAW sendikası da bu grevde işçilere her hafta 275 dolar (ABD'de ücretler haftalık ödenir), yani kaba bir hesaplama 1.100 ila 1.300 dolar arası grev ödemesi yapacak. Bir başka sendikal gelenek yukarıda sözünü ettiğimiz grev gözcülüğü. Nihayet, belki de en önemlisi, sendikalarda yönetim toplu sözleşme tekliflerini işçinin oyuna sunmadan kabul edemiyor. Bu son derece demokratik uygulama, 1930'lu yıllarda Amerikan işçi sınıfının özellikle metalde, en başta da otomobilin merkezi Detroit şehrinde (Bursa misali) giriştiği dev mücadelelerde yerleşmiş, sonra da birçok sendikada olduğu gibi kalmış.

Bu satırların yazılmakta olduğu 30 Ekim günü John Deere ile UAW arasında bir geçici anlaşmaya ulaşıldığı haberi geldi. Ama grev devam ediyor. Neden? Çünkü anlaşma 10 bin işçinin oyuna başvurulmadan kesinleşmiyor! Darısı Türkiye işçi sınıfının başına!

Asya

Hindistan'da çiftçi eylemlerinin bir yılının bilançosu

2020 Kasım'nda, iktidar partisi Hindistan Halk Partisi'nin (BJP) yoksul çiftçi düşmanı, büyük tarım sermayesi yanlısı üç yasayı Eylül ayında meclisten geçirmesi üzerine başlayan eylemler, haftalardır, aylardır devam ediyor derken dile kolay ilk yılını doldurdu. Salgın ve yoğun baskı koşullarına rağmen, tüm dünyanın dikkatini üzerine çeken bir kitlesellik ve militanlık ile devam eden eylemlerde çok sayıda önemli dönüm noktası da yaşandı.

Eylemlerin patlama anı, **Kasım 2020**'de bir günlük devasa bir genel grev ile aynı anda gerçekleşen, on binlerce çiftçinin başkent Delhi'ye doğru yürüyüşü oldu. Delhi sınırında polisler tarafından durdurulan yürüyüş, eylemci çiftçilerin sınırda konuşlanması ile sonuçlandı ve çok çeşitli taktiklerle dağıtılmaya çalışılan bu eylem bugün hâlen devam ediyor.

Çiftçi eylemlerinin sembolü kesintisiz süren bu oturma eylemi olsa da, geçtiğimiz yıl boyunca hem Delhi sınırında hem de ülkenin geri kalanında sayısız başka eylem de gerçekleşti. Bu büyük direnişin ilk şehidi ise **26 Ocak 2021** günü, önceden belirlenmiş bir eylem rotası üzerinde traktörlerle ilerleyen bir grup çiftçinin rotanın dışına çıkıp, tarihi bir kaleye zorla girmesi sırasında yaşandı. Hindistan'ın resmen bağımsızlığını kazandığı ve kendi anayasasına sahip olduğu günün yıldönümünde, 1857'de İngiliz sömürgecilerine karşı bir saldırıya sahne olan Kızıl Kale'ye yapılan bu baskının birçok sembolik anlamı var.

2021 Şubat ayında ise ülke genelinde başka bir devasa eylem dalgası yaşandı. Binlerce çiftçi, ellerinde üç yasaya karşı pankartlar ve

dövizlerle bir Cumartesi günü ülke genelinde merkezî otoyolları iki saatliğine ulaşıma kapattılar. Çiftçilerin mücadelesini görmezden gelerek hayatın devam edemeyeceğini tüm ülkeye gösterdiler.

Mart ayı ise Dünya Emekçi Kadınlar günü vesilesiyle devasa bir kadın çiftçi yürüyüşüne sahne oldu. 100 bine yakın kadın, o ana kadar sadece erkeklerin bulunduğu Delhi sınırındaki direniş alanına yürüdü. Kadın direnişçilerin ellerinde, Baba Banda Singh Bahadur adında bir tarihî kahramanı gösteren bir pankart da vardı. Bu pankartta Baba Banda'nın "toprak işleyenindir" şiarını ilk defa savunan bir şehit olduğu yazıyordu. Böylece bu günde "emekçi kadınlar en öne" çıkmış oldu.

Geçtiğimiz yıl boyunca çiftçi eylemlerine yönelik her türlü tehdit ve faşist saldırı yapılsa da, ölümlü ilk saldırı BJP faşistlerinin **3 Ekim**'de gerçekleştirdikleri saldırı oldu. Uttar Pradeş eyaletinde gerçekleşen bir kitlesel çiftçi eyleminde, eylem alanının yanından geçen BJP konvoyundaki bir araç aniden göstericilerin arasına dalarak dört çiftçi ve bir gazeteci öldürdü. Bu olaydan sadece bir ay önce Tripura eyaletinde meydana gelen kundaklama sonrasında belirttiğimiz gibi, tüm işaretler BJP'nin işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerinde giderek daha fazla şiddet kullanmayı planladığını gösteriyor. Hindistan'daki mücadelelerin gelişmesi işçi ve emekçilerin iktidarı için sa-vaşan bir işçi sınıfı partisini gerektiriyor.

İTÜ öğrencileri barınma hakkını mücadeleye kazanacak!

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde (İTÜ) yeni eğitim öğretim dönemi 4 Ekim'de yüz yüze başladı. Üniversitenin başlamasıyla kampüse ilk defa gelen 2020 ve 2021 girişli binlerce öğrenci İTÜ yurtlarında kalacak yer bulamadı. Yurt bulamayan İTÜ öğrencileri ya fahiş fiyatlı özel yurtlara ve kiralara çığırından çıkmış evlere mahkûm oldu ya da kütüphanelerde, akrabalarında, dostlarında kalarak geçici bir çözüm üretip yurt sırasının gelmesini umuyor. Bunların dışında sayısı azımsanmayacak kadar fazla olan bir grup öğrenci ise yurt sırası çok geride olduğu için ve özel yurtlara verecek parası olmadığından okulu dondurup memleketine dönüyor. İTÜ'de yıllardır var olan barınma sorunu bu sene eğitim hakkını dahi tehlikeye atacak düzeye geldi, bir kriz halini aldı.

İTÜ öğrencileri üniversitede oluşan bu barınma krizinin sorumlusu olarak İTÜ Rektörlüğünü işaret ediyor. İTÜ'de aktif öğrenci sayısı 25 binin üzerinde iken yurt kapasitesi sadece 4.800 kişi! Yani İTÜ'de her 6 öğrenciden sadece 1'i yurda ulaşabiliyor; her yıl artan kontenjanlar, yurt yerine yapılan teknokentler, pandeminin de etki-

siyle 2020 ve 2021 girişlilerin aynı anda okula gelmesiyle birleşince barınma krizi kaçınılmaz oldu.

Rektörlük öğrencilerin haklı taleplerine ÖGB saldırısı ve soruşturmalarla cevap veriyor!

İTÜ öğrencileri barınma krizinin çözülmesi için yaptıkları toplantılarda üç talep belirledi. Öğrenciler, derhal yeni yurtların yapımına başlanmasını, yurtlar yapılmaya kadar yurt yedeklerinde bekleyen binlerce öğrencinin acil önlemler alınarak yerleştirilmesini ve üniversitedeki yurtların %60'ını işleten vakıf görünümü şirketlerin kovulmasını istiyor. Rektörlük ise sürecin başından itibaren tek bir açıklama yapılmayarak yarattığı mağduriyeti kabul etmiyor, öğrencilerin kampüste afişlerle ve bildirilerle yükselttiği taleplere karşı üç maymunu oynuyordu.

Bu talepleri yükseltmek ve sesini duyurabilmek için öğrenciler 18 Ekim'de üniversitenin Merkezi Derslik binasında sabahlama kararı aldı. O güne kadar öğrencileri görmezden gelen Rektör-

lük bunu daha fazla sürdürmedi, genel sekreter yardımcısını yollayarak öğrencileri "tatlı dille" ikna etmeye çalıştı, başaramayınca da gerçek yüzünü gösterdi ve 100'ü aşkın güvenlik görevlisiyle öğrencileri darp ederek binadan çıkardı. Görüntüleri kamuoyunda yankı uyandıran ÖGB saldırısı sonrası tek bir özel güvenliğe soruşturma açılmamışken barınma hakkını savunan onlarca öğrenciye Rek-

törlük soruşturma açtı.

İTÜ'de öğrenciler baskılara karşı birlik olmalı!

Rektörlük eylemin ertesi günü yaptığı açıklamayla üniversitede yaşanan yurt mağduriyetini kabul etti ve yeni yurtların yapımına başlayacağını açıkladı. İki haftadır çıt çıkarmayan Rektörlüğe o açıklamayı yaptırmanın tabii ki bir gün önce yapılan

eylemi. Rektörlük bir yandan öğrencilerin mücadelesi sonucu taviz vermek zorunda kalıyor öte yandan mücadelenin büyümesini engellemek için ÖGB ve soruşturmalarla öğrencileri yıldırma çalışıyor. İTÜ öğrencisi bu baskılara karşı birlik olmalı, barınma krizinin çözümü için Rektörlüğün üstüne daha çok gitmelidir.

YÖK'ün 40. yılı: Kaybedecek vaktimiz yok, sermayeyi ve istibdadı üniversitelerden kovalalım!

Yükseköğretim Kurulu (YÖK) bundan tam 40 yıl önce 6 Kasım 1981'de 12 Eylül askeri diktatörlüğünün emriyle kuruldu. Kurulma amacı "yükseköğretimde koordinasyonu sağlamak" olarak açıklanan YÖK, eğitimi değil ama üniversitelere yönelik saldırıları koordine ediyordu. Kurulduktan hemen sonra 1402 sayılı Sıkıyönetim Kanunu'yla binlerce eğitim emekçisini ihraç ederek işe başladı. Çıkardığı yönetmeliklerle ve verdiği cezalarla geçmişte devrimci hareketin güçlü birer mevzisi olan üniversiteleri baskı altına alıyordu. "Üniversite siyaset yeri değil, eğitim yeridir" sözü YÖK'ün kurduğu baskıyı meşurlaştırmak için kullandığı kılıftı. Bu baskının amacı üniversitelerin bir daha asla 1980 darbesi öncesi, 6. Filo'nun denize döküldüğü,

Komer'in arabasının yakıldığı, işçi sınıfıyla beraber kitlesel eylemlerin yapıldığı günlere dönmemesini sağlamaktı. Bu yüzden YÖK başa kim gelirse gelsin yerli yerinde durmuş, iktidara gelirken söylenen "YÖK'ü kaldıracağım" sözleri unutulmuştu.

Baskıyı üniversitelerin kapısının YÖK eliyle sermayeye açılması izledi. İlk YÖK Başkanı İhsan Doğramacı, 1984'te Türkiye'nin ilk özel üniversitesini kurdu. Devrimcilere kapanan üniversite kapıları, patronlara açıldı; üniversiteler adım adım ticarileştirildi. Bugün sayısı 78'i bulan özel üniversiteler, üniversite kampüslerinde kurulan teknokentler, tüccarlaşan akademisyenler, "kendi yağında kavrulan" üniversiteler, 40 yılda üniversitelerin YÖK eliyle nasıl sermayeye

teslim edildiğini bizlere gösteriyor.

YÖK tam 40 yıldır kendisine biçilen görevi layıkıyla yerine getiriyor. Üniversiteleri iktidar adına tahakküm altına alıyor, üniversiteleri sermayeye her geçen gün daha çok bağımlı kılıyor. Ancak YÖK son yıllarda artık yavaş yavaş sahneden çekiliyor, yerini istibdadın bizzat kendisine bırakıyor.

YÖK sahneden çekiliyor; istibdad ve sermaye ise yerli yerinde duruyor

12 Eylül ürünü YÖK, 12 Eylül'ün mirasçısı istibdad rejimi tarafından bugüne kadar korundu, sahiplenildi. Ancak bugün gelinen noktada istibdad, YÖK'e ihtiyaç duymadan, YÖK'ü kul-

lanmadan üniversitelere olan müdahalesini önce KHK'larla şimdi ise Cumhurbaşkanlığı kararları ve karamameleri aracılığıyla bizzat yapıyor. Rektörleri atıyor, görevden alıyor, üniversiteleri bölüyor, üniversiteyle ilgili kararlar YÖK tarafından değil Cumhurbaşkanlığı kürsüsünden duyuruluyor. Yani istibdad 12 Eylül'ün başlattığını sahiplenmekle yetinmedi, onu daha da ileri götürdü. YÖK gidiyor olabilir ancak unutmayalım istibdad yerinde duruyor!

Öte yandan Amerikan muhalefetinin popüler aktörlerinden Ali Babacan'dan gelen "YÖK'ü kapatacağım, özerk ve demokratik üniversiteyi savunuyoruz." çıkışı ise kimseyi şaşırtmamalı. Benzer çıkışlar Boğaziçi Üniversitesi eylemleri sonrası Millet İttifakı'nın diğer üyelerinden de gelmişti. Batıya benzer mütevelli heyetleriyle yönetilen, bağışçılardan gelen paralarla bütçesini oluşturan, sermayenin istediği nitelikli işgücünü sağlamak için bilim üreten bir üniversite Amerikan muhalefetinin temel hedefi. Bu hedefe ulaşırken YÖK ayak bağı olacağı için pekâlâ kaldırılabilir. Ancak sermayenin 40 yıldır iliklerine kadar nüfuz ettiği üniversitelerden çekilmeye hiç niyeti yok. Yani YÖK kapatılabilir ancak kapatılsa dahi sermaye yerinde duruyor olacak!

İstibdadı ve sermayeyi üniversitelerden söküp atalım!

YÖK'ün yavaşça aradan çekilmesiyle beraber taraflar çok daha net gözükmeye başladı. İstibdadın 4 Ocak'ta bir Cumhurbaşkanlığı kararıyla Boğaziçi Üniversitesi başına Melih Bulu'yu atması aylar sürecektir bir hürriyet mücadelesinin fitilini ateşledi. Doğrudan kayıyı ve istibdadı hedef tahtasına koyan mücadele Melih Bulu'yu yollamayı da başardı. Mücadele sadece Boğaziçi Üniversitesi'nde değil tüm gençlikte yankı buldu, memleketin gündemine oturdu.

YÖK'ün kuruluşunun 40. yılında YÖK'e karşı verdiğimiz mücadele, istibdada ve sermayeye karşı verdiğimiz mücadele ile birleşmiştir, iç içe geçmiştir. Bugün bize düşen görev bizlere işsizlikten, baskıdan, geleceksizlikten başka hiçbir şey vadedemeyen istibdada karşı hürriyet kavgasını yükseltmektir. İstibdadı üniversitelerden söküp atmak. Üniversitelerde cirit atan sermayeyi kovmaktır. Emekçi halkla beraber eşit, ücretsiz, nitelikli eğitim veren yepyeni bir üniversite inşa etmektir!

Emekçi halka vergi cehennemi! Sermayeye vergi cenneti!

2022 yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanunu Teklifi meclise sunuldu. Teklifte yine vergi yükü işçinin emekçinin sırtına yükleniyor.

Zar zor geçinen işçi- emekçi patronların 1,5 katı vergi ödüyor!

2022 bütçe teklifinde işçiden, emekçiden, kamu çalışanından (10 milyonu asgari ücret ve civarında ücret alıyor) daha maaşları ellerine geçmeden kesinti yapılarak toplanacak vergilerin yüzde 30 artışla 241 milyar 821 milyon TL olması öngörülüyor. Şirketlerin ödediği kurumlar vergisi ise 182 milyar TL'de kalacak. İşçinin emekçinin vergi yükü gelir vergisiyle de sınırlı değil. 275 milyar liralık KDV yükü de yine emekçi halkın sırtında. Çünkü satılan mal ve hizmetlerden Koçlar, Sabancılar da aynı oranda vergi ödüyor, işçi de, köylü de, esnaf da... Sadece sigaradan alınan vergi 70 milyar lira!

Yap-İşlet-Devret: Bütçeden müteahhitlere bağlanan hortum!

Erdoğan'ın ve yandaşlarının çok övünerek köprü

yaptık, yol yaptık, hastane yaptık dediği yap-işlet-devret modeliyle yapılan yatırımlar bütçede kara delik oluşturmuş durumda. Sayıştay raporlarına göre devlet bütçesi sadece 6 otoyol projesi için 24,8 milyar dolar ve 3 milyar avro garanti ödeme yükü altına girmiş. 2021 yılının ilk 6 ayı için Osmangazi köprüsünden ve Yavuz Sultan Selim köprülerinden geçmeyen araçlar için devletin ödediği rakam 2'şer milyardan 4 milyar lira. Bir de bunlar yetmiyormuş gibi Sayıştay raporlarında görüldüğü üzere 2014-2020 yılları arasında yap-işlet-devret projeleri için 78 milyar liralık kur farkı ödenmiş. 2021 yılında da 25 milyar liraya yakın bir kur farkı ödenmesi söz konusu. Vatandaş kur yükselince iğneden ipliğe gelen zamlarla yoksullaşılıyor ama devletin sevgili müteahhitlerine kur farkları tıkr tıkr ödeniyor.

Keyfi para cezaları iktidarın yeni gelir kapısı!

Sadece bunlar mı? İktidar halkı soymak için yeni bir yöntem olarak para cezalarını da kullanıyor. 2020 yılından

itibaren trafik cezaları giderek arttı, pandemi kuralları devletin kâr kapısına dönüştürüldü, en son grevci Bel Karper işçilerine yasadışı taşeron işçileri fabrikaya sokmadıkları için kesilen 12 bin liralık cezalar, afiş yapıştıranlara çevreyi kirletme cezası gibi keyfi pek çok uygulama da bunlara ekleniyor. Böylece iktidar kendisine 27 milyar liralık ek bir gelir kapısı bulmuş durumda.

Vergi dilimi zulmü berdevam!

Emekçi halk için vergi cehennemi tablosunu vergi dilimi zulmü tamamlıyor. Asgari ücretlinin dahi yüzde 20'lik ikinci vergi dilimine girdiği garabet devam ediyor. Açlık sınırının 3 bin lira, yoksulluk sınırının 10 bin lira olduğu, bu rakamların enflasyon yüzünden sürekli arttığı bir yerde devlet halkına insanca yaşayacak koşulları sağlamadığı için bunu telafi etmeye çalışacağı yerde üstüne bir de vergi alıyor. Çünkü bu devletin anayasasında yazan "sosyal devlet" ifadesi koca bir yalandır. Doğru olan ise devletin sermaye devleti olduğudur.

**Devrimci İşçi Partisi diyor ki:
Vergi adaletsizliğine son!**

- Yoksulluk sınırına kadar işçi ve emekçiler gelir vergisinden muaf tutulsun!
- Temel ihtiyaç olan mal ve hizmetlerde KDV ve dolaylı vergiler kaldırılmalı!
- Vergi yükü patronlara!
- Patronlara vergi indirimine, sermayenin vergi borçlarının silinmesine hayır! Kurumlar vergisi arttırılmalı!
- Emlak baronlarına, parababalarına, emek sömürüsüyle zengin olanlara servet vergisi!

Enflasyon canavarı halkı eziyor! Sermaye ise sömürüyü arttırarak enflasyondan da fayda sağlıyor!

Enflasyon canavarı emekçi halkın karşısına tüm korkunçluğu ile çıkmış durumda. TÜİK'in açıkladığı resmi enflasyon rakamlarına kimse güvenmiyor. Eylül ayında açıkladıkları yüzde 19,58 yıllık enflasyonun çarşıda pazarda karşılığı yok. Nitekim akademisyenlerin TÜİK'ten ayrı hesapladığı ve her ay bültenle duyurduğu rakamlara göre gerçek enflasyon yıllık yüzde 44! Bu basit bir hesaplama farkı değil. Çünkü halk bir yıl önce aldığına yüzde 44 fazla ödüyor. Ama işçiye emekçiye yapılan zamlar TÜİK'in uyduruk rakamlarına

göre yapılıyor. Böylece enflasyon sayesinde işçinin emekçinin cebinden sermayeye ve devlete kaynak aktarılıyor. Enflasyon bir tür emek hırsızlığının kılıfı haline geliyor.

Patronların dolar sevinci!

Döviz kurlarındaki artış yani daha doğru bir ifadeyle Türk lirasındaki sürekli değer kaybı, iğneden ipliğe zam gelmesine ve halkın giderek yoksullaşmasına neden oluyor. Sermaye ise özellikle ihracat yapanlar ve Türkiye'ye ucuz emek sömürmeye gelen yabancı sermaye- Türk

lirasının değer kaybetmesinden avantaj sağlıyor. Çünkü yabancı para cinsinden emek maliyetlerinden tasarruf ediyorlar.

Mesela Mercedes yöneticisi Ulrich Bastert'in bir uluslararası ticaret fuarında söylediği şu sözleri unutmuyoruz: "Türkiye'de ürettiğimiz otobüsleri yüzde 50'ye yakın yerli kaynaklardan tedarik ediyoruz. Bu açıdan baktığımızda TL'deki değer kaybından geçici olarak bir avantajımız var diyebiliriz. Bunun yanında işçilik maliyetlerimizde de geçici bir avantaj elde ettik." Benzer bir fırsatçılık örneğini ise İstan-

bul Hazırgiyim ve Konfeksiyon İhracatçılar Birliği Başkanı Mustafa Gültepe sergiliyor: "Dolar kurunun olması gereken nokta 9 lira, rekabet etmem için kur 9 lira olmalı, kur 8,75'e inerse ayakta kalma şansım yok..."

Zam yok kayıp var! İşçi emekçi için yüzde 44'ten azı kayıpları telafi etmiyor!

Asgari ücret zammına yaklaşırken, artan enflasyonla birlikte yüzdelik zam oranı anlamını yitiriyor. Çünkü patronlar işçi maliyetlerinden tasarruf ederken işçi ve emekçi yıl boyunca satın

alma gücü açısından geriye düştü. Geçen yılbaşında zamla birlikte asgari ücret 376 dolar idi. Dolar kuru 7,47'den 9,5'a çıktı ve asgari ücret şimdi 294 dolara düştü. Yüzde 30 zam olsa fark ancak sıfırlanıyor. Bu meseleye sadece döviz açısından bakarsak böyle. Kimse dolarla maaş almadığına göre, mal ve hizmetlerdeki pahalılığa bakarsak da gerçek enflasyon olan yüzde 44'ten aşığı yapılan her zam oranı işçinin emekçinin kaybetmesi anlamına geliyor.

**Devrimci İşçi Partisi diyor ki:
Enflasyon canavarına karşı çözüm
ücretlerde Eşel Mobil!**

- Gerçek enflasyonun tespiti, sendikalardan, tüketici örgütlerinden ve bilim insanlarından oluşan fiyat denetim komiteleri tarafından yapılsın!
- Eşel mobil sistemiyle tüm ücretlere yılda ya da 6 ayda değil her ay gerçek enflasyon oranında otomatik zam!
- Toplu sözleşmelerde her türlü ücret zammı eşel mobil ile belirlenen taban ücret üzerine eklensin!